

Sygn. akt *III AUa 663/17*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 sierpnia 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Dorota Goss-Kokot (spr.)

Sędziowie: SSA Jolanta Cierpiał

SSA Katarzyna Schönhof-Wilkans

Protokolant: st. sekr. sądowy Krystyna Kałużna

po rozpoznaniu w dniu 23 sierpnia 2018 r. w Poznaniu

sprawy **A. C. w miejsce którego wstąpiła żona G. C.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.**

o emeryturę

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 6 kwietnia 2017 r. sygn. akt VIII U 2428/15

oddala apelację.

SSA Katarzyna Schönhof-Wilkans	SSA Dorota Goss-Kokot	SSA Jolanta Cierpiał
--------------------------------	-----------------------	----------------------

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 06.04.2017r. Sąd Okręgowy w Poznaniu uwzględnił odwołanie A. C. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P., zmieniając zaskarżoną decyzję i przyznając ubezpieczonemu prawo do emerytury przy obniżonym wieku z tytułu pracy w warunkach szczególnych od dnia 1 stycznia 2015r.

Na podstawie przepisu art. 387 § 2¹ k.p.c. Sąd Apelacyjny pomija ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Okręgowy i przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Sąd Apelacyjny nie przeprowadzał postępowania dowodowego a zarzuty apelacji dotyczą w istocie naruszenia przepisów prawa materialnego i nie podważają ustaleń faktycznych Sądu I instancji.

W szczególności zarzut dotyczący zaliczenia służby wojskowej jako pracy w warunkach szczególnych dotyczy interpretacji prawa materialnego, gdyż fakt odbywania przez ubezpieczonego służby wojskowej w okresie od 1 stycznia 1975r. do 16 października 1975r. nigdy nie był kwestionowany przez stronę pozwaną.

Zatem powołanie w apelacji przepisu art. 233 § 1 k.p.c. i sformułowania zarzutu jako sprzecznych ustaleń Sądu nie jest precyzyjne.

W toku procesu ubezpieczony A. C. zmarł w dniu 17.06.2018r. i w jego miejsce wstąpiła żona B. C..

Sąd I instancji uwzględniając odwołanie, między innymi uznał, że cały okres odbywanej przez ubezpieczonego służby wojskowej od 6 kwietnia 1974r. do 16 października 1975r. należy zaliczyć do pracy w warunkach szczególnych.

Apelację od powyższego wyroku wniosła strona pozwana.

Apelująca zarzuca naruszenie przepisu art.184 w związku z art.32 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz art.108 ust.1 ustawy z 21.11.1967r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, polegające na przyjęciu, że wnioskodawca legitymuje się ponad 15 letnim okresem pracy

w warunkach szczególnych i w związku z tym ma prawo do emerytury, poprzez nieprawidłowe zaliczenie okresu odbywania służby wojskowej od 1.01.1975r. do 16.10.1975r. jako okresu pracy

w warunkach szczególnych.

Apelująca wnosi o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja strony pozwanej nie zasługuje na uwzględnienie.

W postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym przedmiotem sporu było zaliczenie służby wojskowej ubezpieczonego do okresu pracy w warunkach szczególnych i to nie całego okresu ale **od 1 stycznia 1975r. do 16 października 1975r.**

Apelujący wywodzi bowiem, że uchwała siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 16.10.2013r. (II UZP 6/13) pozwala na zaliczenie służby wojskowej do okresu pracy w warunkach szczególnych ale tylko do dnia 31.12.1974r. a to z uwagi na treść przepisu art.108 ust.1 ustawy o powszechnym obowiązku obrony.

To stanowisko apelującego nie zasługuje na akceptację.

Przede wszystkim nie można się zgodzić ze stwierdzeniem, że powołana uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego ogranicza zaliczenie okresu służby wojskowej do pracy w warunkach szczególnych jedynie do dnia 31.12.1974r.

Uchwała ta odwołuje się do art.108 ust.1 ustawy o powszechnym obowiązku obrony w brzmieniu obowiązującym do dnia 31.12.1974r. ale wynika to z tego, że została podjęta w odniesieniu do stanu faktycznego obejmującego czasokres służby wojskowej od 23.04.1971r. do 1.05.1973r.

Z dniem 1 stycznia 1975r. przepis art.108 ust.2 ustawy o powszechnym obowiązku obrony został nieznacznie zmieniony przez art. X pkt2 lit. c ustawy z dnia 26.06.1974r. Przepisy wprowadzające kodeks pracy (Dz.U. nr 24 poz.142 ze zm.) i zgodnie z nowym brzmieniem, czas odbywania zasadniczej lub okresowej służby wojskowej wliczał się pracownikowi do okresu zatrudnienia **w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem** jeżeli spełnił warunek ponownego zatrudnienia w tym samym zakładzie pracy w którym był zatrudniony przed powołaniem do służby.

Natomiast w związku z ogłoszeniem jednolitego tekstu ustawy o powszechnym obowiązku obrony w Dzienniku Ustaw z 1979r. nr 18 poz.111 zmianie uległa numeracja poszczególnych jednostek redakcyjnych a także brzmienie niektórych przepisów.

Kwestia wliczania okresu służby wojskowej do okresu zatrudnienia i związanych z tym uprawnień została uregulowana w przepisie art.120 ustawy.

Przepis ten w ustępie 1 stanowił, że czas odbywania zasadniczej lub okresowej służby wojskowej wliczał się do okresu zatrudnienia w zakładzie pracy w którym pracownik podjął pracę w ciągu 30 dni od zwolnienia ze służby w zakresie wszelkich uprawnień wynikających z kodeksu pracy oraz przepisów szczególnych. Natomiast w ustępie 3 art.120 zapisano, że podjęcie pracy po upływie 30 dni ograniczało zaliczenie okresu służby wojskowej do wymiaru urlopu wypoczynkowego, wysokości odprawy pośmiertnej oraz uprawnień emerytalno - rentowych.

Dokonując historycznego przeglądu przepisów regulujących kwestię wliczania okresu służby wojskowej do szeroko pojętych uprawnień pracowniczych Sąd Najwyższy jednoznacznie stwierdza, że dopiero nowelizacja ustawy o powszechnym obowiązku obrony dokonana ustawą z dnia 29 lipca 2005r. (Dz.U.nr 180 poz.1496) z dniem 21.10.2005r. wykluczyła możliwość zaliczenia służby wojskowej do uprawnień emerytalno- rentowych.

Nie ma zatem żadnych podstaw, aby ograniczać czasowo wliczenie służby wojskowej do stażu pracy w warunkach szczególnych jedynie do dnia 31.12.1974r.

Wbrew stanowisku apelującego należy stwierdzić, że przepis art.120 ustawy o powszechnym obowiązku obrony, reguluje kwestię zaliczenia służby wojskowej do uprawnień emerytalno- rentowych. Przepis ten bowiem w ustępie 1 wlicza czas odbywania służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakładzie pracy w którym pracownik podjął pracę w zakresie wszelkich uprawnień wynikających z kodeksu pracy oraz przepisów szczególnych. Dla interpretacji tego przepisu nie bez znaczenia pozostaje treść ustępu 3 art.120 ustawy, w którym przewidziano zaliczenie okresu służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakresie wymiaru urlopu wypoczynkowego i wysokości odprawy pośmiertnej **oraz uprawnień emerytalno-rentowych**, jeżeli pracownik podjął pracę po upływie 30 dni od zwolnienia ze służby a więc nie spełnił warunku określonego w art.120 ust.1 ustawy co do podjęcia pracy w terminie 30 dni od zwolnienia ze służby wojskowej.

Taka redakcja art.120 musi prowadzić do wniosku, że wolą ustawodawcy było zapewnienie pełnej ochrony w zakresie uprawnień pracowniczych i emerytalno- rentowych pracownikom którzy po zakończeniu służby wojskowej podjęli dalsze zatrudnienie.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny na podstawie przepisu art.385 k.p.c. oddalił apelację strony pozwanej.

SSA Katarzyna Schönhof-Wilkans	SSA Dorota Goss-Kokot	SSA Jolanta Cierpiął
--------------------------------	-----------------------	----------------------